

باب شصت و دوّم در نهی از تکدی و سؤال

در کتاب اقدس میفرمایند قوله تعالی:

"لا يحلّ السّؤال و من سئل حرّم عليه العطاء قد كتب على الكلّ ان يكسب و الّذي عجز فللوكلاء و الأغنياء ان يعيّنوا له ما يكفيه اعملوا حدود الله و سننه ثمّ احفظوها كما تحفظون اعينكم و لا تكوننّ من الخاسرين."
(بند ۱۴۷)

حضرت عبدالههء در لوح معاون التّجار نراقى میفرمایند قوله العزيز:

"اما آیه مبارکه حرّم عليكم السّؤال و من سئل حرّم عليه العطاء مقصود این است که تکدی حرام است و بر گدایان که تکدی را صفت خویش نموده اند انفاق نیز حرام است. مقصود این است که ریشه گدائی کننده شود. و اما اگر نفسی عاجز باشد یا بفر شدید افتد و چاره نتواند اغنیاء یا وکلاء باید چیزی مبلغی در هر ماهی از برای او معین کنند تا با او گذران کند. چون بیت عدل تشکیل شود دار عجزه تأسیس گردد لهذا کسی محتاج بسؤال نماند چنانکه متمم آیه مبارکه دلالت میفرماید. قد كتب على الكلّ ان يكسب بعد میفرماید و الّذي عجز فللوكلاء و الأغنياء ان يعيّنوا له ما يكفيه مقصود از وکلاء وکلاء بیت است که اعضای بیت عدل باشد."

تبصره - در الواح الهیه سفارش در باره فقرا باغنیاء بطور تأکید نازل شده از جمله جمالقدم جلّ جلاله در کلمات مکنونه میفرمایند قوله تعالی:

"اغنيا را از ناله سحرگاهی فقرا اخبار کنید که مبادا از غفلت بهلاکت افتند و از سدره دولت بی نصیب مانند الکرّم و الجود من خصالی فهنيئا لمن تزین بخصالی."

"ای اغنیای ارض فقرا امانت منند در میان شما پس امانت مرا درست حفظ نمائید و براحت نفس خود تمام نپردازید."

"یا ابن الإنسان انفق مالی علی فقرائی لتنفق فی السّماء من کنوز عزّ لا تفتی و خزائن مجد لا تبلی."

و نیز میفرمیانند:

"باید اولو الغنی بفقرا ناظر باشند چه که شأن صابرين از فقراء عند الله عظیم بوده و عمری لا یعادله شأن الا ما شاء الله طوبی لفقیر صبر و ستر و لغنی انفق و اثر انشاءالله باید فقراء همّت نمایند و بکسب مشغول شوند و این امریست که بر هر نفسی در این ظهور اعظم فرض شده و از اعمال حسنه عند الله محسوب و هر نفسی عامل شود البتّه اعانت غیبیّه شامل او خواهد شد اّنه یغنی من یشاء بفضله اّنه علی کلّشیء قدیر." (اقتدارات صفحه ۲۹۲)

در لوح کرم و سایر الواح نیز در این خصوص تأکید شدید نازل شده است.

حضرت عبدالهّاء جلّ ثنائه در یوم هشتم ماه می روز شنبه ۱۹۱۵ میلادی در حیفّا فرمودند:

"فقراء هر چند در پیش خلق ذلیل هستند ولی عند الله عزیزند. فقرا امانت خداوندند و کمک بآنها خیلی مقبول مثل آن میماند که انسان زمین تشنه را سیراب کند و یا آنکه داروئی اعظم بعلیل بخشد. جمالمبارک تخلّصشان درویش بود و درویش یعنی فقیر درویش جهان سوخت از این شعله جانسوز الهی وقت آنست کنی زنده از این نغمه زار."

حضرت مسیح میفرماید

"طوبی للفقراء."

خطابه از حضرت عبدالهّاء جلّ ثنائه در خصوص فقرا موجود است که بواسطه مستر اندرو هجینسن در نیویورک برای مجلس فقرا مرقوم فرموده‌اند مراجعه و تلاوتش بر عموم یاران رحمانی واجب و لازم است و آغاز آن باینجمله شروع شده:

"ای رفقای عزیز من، اهل عالم بر دو قسمند قسمی توانگرانند قسمی مستمندان."